

„Een bekoorlijk plekje”, zei hij. „Me dunkt 't was hier wel uit te houden.”

De deur werd heel zachtjes geopend. Een dienst- of kamermeisje in een donkerblauwe, wollen japon gekleed, de zware, blonde vlechten als een kroon om het hoofd, vertoonde zich op den drempel.

„Hoe gaat het Lieschen?” vroeg de dokter.

Zij haalde de schouders op en veegde zich de betraande oogen af.

De dokter opende een deur.

„Wilt u zolang hier wachten?” vroeg hij aan van Hagen. „Ik moet eerst zien of mevrouw op uw komst kan worden voorbereid. U zal mij wel verontschuldigen, ik ga dadelijk naar de patient.”

Jules mompelde een toestemmend antwoord en trad het aangewezen vertrek binnen, hij zag hoe het meisje hem met een nieuwsgierigen, verwonderden blik opnam en het ergerde hem. Hij gaf haar zijn valies en zijn overjas en zij verwijderde zich. Hij zag de kamer rond, 't was er smaakvol en gezellig ingericht, toch kreeg hij een gevoel van beklemdheid. De atmosfeer was benauwd, alsof de ramen in geen dagen geopend waren. Haastig trad hij op een der groote openslaande vensters toe en stiet het open. De laatste stralen der ondergaande zon speelden op de zacht roodzijden overgordijnen en op de dikke chenille franje en kwasten van een donkerder nuance, op den schoorsteenmantel van rood en wit gevlekt marmer met de koperen pendule en ornamenten, op het ameublement van Italiaansch notenhout, hier en daar met gouden biesjes afgezet, op de peluche lijst van den spiegel en op de japansche waaiers en sierlijke macquart bouquets, die er het sombere van temperden. De gouden gloed verleende zelfs een schijn van leven aan de bloemen die in een enorme, wit marmeren vaas op een gebeeldhouwd tafeltje stonden en die bij een nadere beschouwing geheel verlept en verflensd neerhingen door gebrek aan water. Alles droeg het kenmerk dat het vertrek in de laatste dagen niet bewoond was en dat gaf iets sombers aan het geheel. Jules wierp zich op het sierlijke kanapeetje en monsterde de voorwerpen met verwonderden blik. Het was alles nieuw voor hem, hij kende geen enkel stuk, Zelfs de smaakvolle ornamentjes op de elegante schrijftafel waren hem vreemd. Er was niets dat hem aan haar vroeger tehuis herinnerde. Het duurde niet lang of hij werd ongeduldig. Waar bleef die dokter toch? Hij stond op met een instincmatige beweging alsof hij de kamer wilde verlaten en zelf naar het ziekvertrek gaan om te zien wat er gaande was. Maar hij kwam tot bezinning, hij wist immers niet waar zij zich bevond, hij was totaal vreemdeling in het huis van zijn eigen vrouw. De toestand kwam hem tragisch en komisch te gelijk voor. Toen begon hij zich te ergeren dat men hem zoo lang alleen liet. Wat was dat voor een huishouden, waar men geen enkele gedachte had voor het comfort van een reiziger die den geheelen dag bijna zonder ophouden gespoord had? Hij voelde zich ontzettend flauw en vermoeid. Had men hem nog maar een kop thee of koffie gebracht, maar niemand scheen er aan te denken dat hij iets noodig kon hebben. Toen schaamde hij zich toch een beetje over die gewaarwording en begon hij zich voor te houden dat er op